Director:
Enric Sopena

Subdirectors:
Josep Maria Huertas, Montserrat Nebot
Redactors en cap:
Enric Bañeres, Jaume Boix, Jaume Fabre i Ernest Udina
Delegat en funcions a Madrid:
Luis Díez

Caps d'àrea: Josep Babiloni (Disseny), Josep Antoni Lainz (Producció) i Xavier Pericay (Edició). Seccions: Joan Barril (Opinió), Ramon Comorera (Catalunya), Patrici Tixis (Economia), Patrícia Gabancho (Mirador), Xavier Giró (Espanya), Eva Peruga (Món), Albert Riudeubàs (Esports), Mercè Ibarz (Ràdio i Televisió), Oriol Pàmies (secretari de redacció) i Joan Domingo (Arxiu).

Diari de Barcelona

Redacció, administració, publicitat i subscripcions: carrer de Tamarit, 155. 08015 Barcelona. Telèfon: 329 44 46

Aquest diari és plural i respectuós amb les opinions dels seus col·laboradors i comentaristes, que són responsables dels textos firmats. L'opinió del Diari de Barcelona s'expressa només a través de l'editorial. Aquesta publicació no pot ser reproduïda, ni totalment ni parcialment, sense obtenir prèviament el permís per escrit de la direcció d'aquest diari.

Edita: Publicacions de Barcelona SA
President: **Antonio Asensio Pizarro**
Vice-president del Grup Zeta: José Luis Erviti
Junta de fundadors: Josep Maria Socias (president), Tristán La Rosa i Mercè Vilanova (vice-presidents), Daniel Font, Jordi Mercader, Josep Maria de Porcioles, Enric Masó, Pere Portabella i Narcís Serra (vocals)

Conseller delegat gerent: Jordi Petit Fontserè.
Gerent adjunt: Carles Santamaria.
Cap de publicitat: Eric Benito.
Cap de distribució: Àngel Mayor Escartín.
Delegació a Madrid: Juan de Mena, 25. Telèfons: (91) 522 46 47 i 522 46 58
Impressió: Ediciones Primera Plana SA

EDITORIAL

Rico o la irracionalitat d'un militar argentí

Algunes interpretacions del conflicte militar que ha viscut l'Argentina tendeixen a presentar-lo com una simple conseqüència de les concessions que Alfonsín va fer als militars després de l'última Pasqua, com ara la promulgació de la llei d'*obediència deguda* i la conseqüent impunitat d'uns tres-cents militars uniformats. "Qui negocia amb un assassí acaba assassinat", afirma el premi Nobel de la pau Adolfo Pérez Esquivel. Però les coses no són tan senzilles. Negociar, i fins i tot fer concessions, va ser precisament el preu que Alfonsín va haver de pagar perquè la democràcia argentina no fos, una vegada més, sacrificada. I si va tenir aquest marge per fer concessions, va ser gràcies a l'audàcia històrica que havia demostrat prèviament amb l'enjudiciament i càstig dels màxims responsables de la dictadura. El president argentí fa el que pot enfront d'una institució militar que, com a subjecte de compulsions, té molt més poder que ell i que totes les forces argentines democràtiques.

La rebel·lió de Setmana Santa va contraposar la irracionalitat d'un il·luminat vestit d'uniforme, el tinent coronel Aldo Rico, amb el tranquil coratge d'un president de república decidit a fer valer la seva autoritat amb el multitudinari suport popular concentrat a la Plaza de Mayo. A primer cop d'ull, va triomfar l'heroi civil. Les posteriors decisions d'Alfonsín van demostrar que, més que triomfar, l'heroi civil havia negociat la rendició de Rico i el seus rebels a canvi d'una considerable marxa enrera en el judici i càstig dels criminals d'uniforme. Les concessions es dirigien a Rico i els seus *carapintadas*, però també a aquells suposats *lleials* que s'havien mostrat reticents a actuar contra els rebels. El mateix general Dante Caridi va ser un d'ells.

Ara, el reincident Aldo Rico ha fet el que ja llavors es podia sospitar, perquè el que es va pactar era una treva de durada incerta. Que sigui precisament ell qui hagi trencat la treva per segona vegada li dóna un protagonisme espectacular. De forma ostensible, l'ex-tinent coronel és la imatge mateixa de l'èpica irracional, però la seva irracionalitat no és solitària, sinó que genera adeptes i admiradors. I pot ser també manipulada i manipulable per caps més freds, decidits a convertir les institucions democràtiques en simples màscares del poder castrense. Precisament en aquests caps, ara no visibles, l'Argentina democràtica i el seu president continuaran tenint el seus pitjors i més temibles adversaris.

Paraules d'amor d'un jove príncep

La publicació de les cartes d'amor que va enviar el rei Joan Carles quan tenia 19 anys i que avui el DdB reprodueix, desvela un dels moments íntims del monarca, que el fa aparèixer als ulls dels lectors com una persona sensible i romàntica: com són en general la majoria dels joves.

Qui no ha escrit als dinou anys una carta d'amor plena de tendresa? Però, malgrat la declaració del seus sentiments, Joan Carles ja intuïa la impossibilitat d'una unió matrimonial amb la bella comtessa italiana a causa dels seus deures com a futur hereu d'una alta responsabilitat històrica. Això demostra també la maduresa del llavors príncep. És ben segur que si Joan Carles no fos avui el rei d'Espanya, aquelles paraules d'amor haurien quedat per sempre en la intimitat de la destinatària. Però l'estima i el respecte que arreu del món s'ha guanyat la parella reial espanyola han fet que esdevinguessin personatges populars. Estem segurs que la difusió d'aquestes missives contribuirà, en tot cas, a fer ressaltar el vessant entranyable i humà d'un rei: Joan Carles I.

INSERT

Toni

Gramsci a Xile i el problema militar

Jordi Solé Tura

Degà de la facultat de Dret de la Universitat de Barcelona

En un viatge recent a Xile vaig tenir la sorpresa de veure que s'anunciava amb grans titulars un debat sobre Gramsci al principal canal de televisió. Tenint en compte l'absolut control que la dictadura militar exerceix sobre la televisió, era previsible que no seria un debat pròpiament dit sinó un acte de propaganda política. El més sorprenent era, però, que el centre de l'acte polític fos la figura de Gramsci, teòric d'un marxisme renovat i renovador i lluitador antifeixista mort a causa de la llarga presó a què va ser condemnat per la dictadura de Mussolini. En definitiva, discutir sobre Gramsci suposa un grau d'informació i de cultura política que no semblen pas tenir la dictadura de Pinochet ni els seus propagandistes.

Els participants en el debat eren, evidentment, gent de la dictadura, però com a reforç internacional hi van ser convidats dos *especialistes* espanyols, un d'ells desconegut per mi, i l'altre, l'historiador i biògraf de Franco, Ricardo de la Cierva.

Amb aquests antecedents era fàcil preveure el to que tindria el debat i totes les previsions es van complir. El Sr. de la Cierva es va dedicar a denunciar la dictadura marxista del PSOE a Espanya i tota la resta va anar per l'estil. Però continuava essent un misteri que el tema de l'acte de propaganda política fos, precisament, la figura de Gramsci, desconeguda pels militars que governen Xile, pels grups polítics de dreta que els donen suport i fins i tot és possible que per alguns dels participants en el mateix debat.

Però el misteri té una explicació. Pocs dies abans s'havien reunit a la ciutat argentina de Mar del Plata delegacions dels Estats Majors de les forces armades d'un bon nombre de països d'Amèrica del Sud, entre elles les de l'Argentina i Xile, sota el patronatge i la direcció de les Forces Armades dels Estats Units.

La reunió va tenir com a objectiu principal actualitzar la doctrina de la seguretat nacional, que ha estat el fonament ideològic de totes les dictadures militars que ha patit i pateix aquella zona. I una de les conclusions principals va ser que cal lluitar contra el *marxisme* en general amb nous mètodes polítics i ideològics, perquè la tàctica dels *marxistes* a tot Amèrica Llatina ha variat. Segons els estrategs militars, les formes més subtils i perilloses de l'ofensiva marxista són ara la teologia de l'alliberament i les teories d'un tal Gramsci.

Un cop conegudes aquestes novetats, la dictadura militar xilena va organitzar ràpidament un debat per televisió per tal d'informar la població dels nous perills i per alertar-la, un cop més, sobre la infinita i complexa malignitat de l'enemic marxista, únic adversari real del règim benefactor del general Pinochet.

L'aspecte més preocupant d'aquest episodi no és, però, el debat en si mateix sinó el fons que revela. El fet greu és que els Estats Majors dels exèrcits de països diferents, alguns amb règims dictatorials protagonitzats per aquests Estats Majors, altres amb règims democràtics, es reuneixin per definir objectius polítics comuns, per damunt dels governs respectius en el cas de les democràcies. L'Argentina i l'Uruguai són ara formalment dos països democràtics. Xile i el Paraguai són dues dictadures militars. Però els exèrcits respectius es reuneixen, sota la direcció dels militars nord-americans, prescindeixen de les diferències de règim polític i defineixen objectius polítics conjunts com a tasca militar de cadascun d'ells al país respectiu.

L'episodi Gramsci és, doncs, una demostració més de l'autèntica dimensió del problema militar a l'Amèrica del Sud. El cas del tinent Astiz i del coronel Aldo Rico a l'Argentina mostren que després del desconcert del primer moment, els militars argentins han recuperat la iniciativa, han posat el règim democràtic a la defensiva i ja poden condicionar tot el desenvolupament futur de la política del govern d'Alfonsín ara i del govern que vingui després. A l'Uruguai, el govern del president Sanguinetti ha hagut de nomenar un dels generals més durs de l'anterior règim militar com a ministre de Defensa, per tal d'intentar controlar un exèrcit cada vegada més nerviós davant la possibilitat que tiri endavant la proposta del Frente Amplio de derogar per referèndum la llei que va amnistiar els militars torturadors.

Aquest és un aspecte essencial de la situació d'Amèrica Llatina i, més en general, de tots els processos de transició de la dictadura militar a la democràcia. A parer meu, no és possible plantejar-se cap transició a la democràcia si no es parteix de la necessitat de crear un *front civil* amplíssim per damunt de les divisions entre els partits. El problema principal d'aquests processos de transició és sempre el problema militar i sense tractar-lo prioritàriament, sense definir per damunt de tot el marc civil que ha de permetre el joc democràtic, la transició no es pot consolidar. A l'Argentina, el president Alfonsín va intentar enfrontar-s'hi, el van deixar sol, els seus adversaris polítics peronistes i fins i tot radicals van pensar que així s'enfonsaria i efectivament s'ha enfonsat, però el problema és que els militars han recuperat el terreny perdut i que amb Alfonsín ara i sense Alfonsín ben aviat la democràcia argentina pot ser literalment inviable. Aquesta és la lliçó dels fets.

Degà de la premsa continental
Fundat l'any 1792
Número 18
Any 197

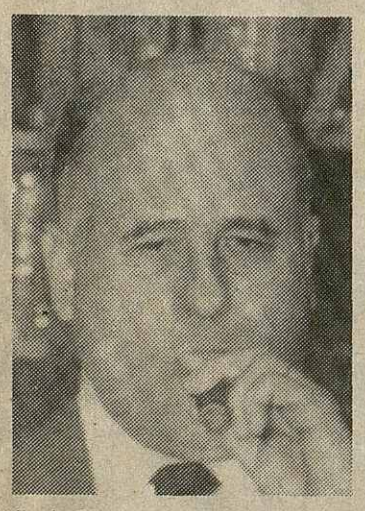
Edita:
Publicacions de Barcelona SA
Dipòsit legal B-8771-1987
Tots els drets reservats (C)
Dimarts / 19 Gener / 1988

Imprimeix:
Ediciones Primera Plana
Comte d'Urgell 71-73
08011 Barcelona

Director: Enric Sopena
Redacció i Administració:
Tamarit 155, 08015 Barcelona
Tel. 329 44 46 - Tèlex 98766
Preu: 60 pessetes

Miguel Pedraza, 1947

Diari de Barcelona

Luis Olarra

Els militants d'AP que Fraga va expulsar podran tornar

Madrid. – Dirigents d'AP han confirmat al DdB que Fernández Mancha podria readmetre els expulsats per Fraga si ho sol·liciten. Luis Olarra, Verstrynge i especialment Gabriel Camuñas i Ruiz Soto tornen a tenir obertes les portes del partit. Fernández Díaz és un dels que pressionen perquè tornin.

Espanya / Pàgina 13

Raúl Alfonsín fa quadrar Aldo Rico

El president argentí arribarà dijous a Madrid

◇ **Buenos Aires**. – Després d'intensos combats que van durar prop de tres hores, les tropes governamentals del general Dante Caridi van obligar a rendir-se els prop de 200 rebels que estaven sota el comandament del tinent coronel Aldo Rico. Rico, que va ser detingut per forces de l'exèrcit de terra, va intentar guanyar temps, potser per fugir al Brasil o a l'Uruguai, i va demanar a Caridi un termini de sis hores per fer efectiva la seva rendició. Dante Caridi no va acceptar la proposta.

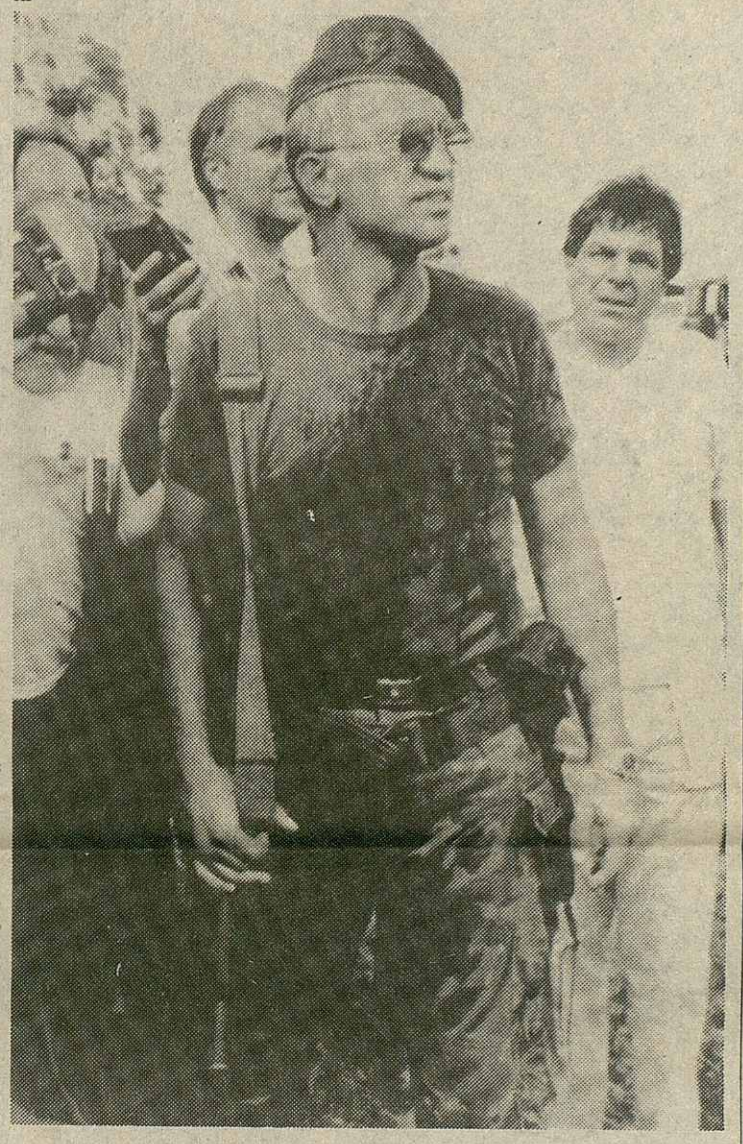
El cercle sobre la caserna de Monte Caseros s'havia anat tancant des d'unes quantes hores abans. Prop de 2.000 soldats, tropes escollides, i més de 50 carros de combat i vehicles blindats van participar en l'operació. Informacions sense confirmar assenyalen que almenys tres militars lleials van resultar ferits, un d'ells de gravetat, a conseqüència de l'explosió d'una mina. A Tucumán, ahir al vespre, es va rendir també el 19 regiment aquarterat al centre de la ciutat.

El president Alfonsín ha suspès el viatge que avui havia d'iniciar a Suècia, però, segons fonts oficials espanyoles, manté la visita que tenia previst de fer a Madrid demà passat.

Aldo Rico no ha estat el protagonista d'un episodi aïllat, sinó el símptoma de la mentalitat militar de l'Amèrica Llatina, segons analitza Jordi Solé Tura en l'article d'opinió d'avui.

Món / Pàgines 3 i 4
Editorial / Pàgina 2

AP

Aldo Rico, ahir a Monte Caseros, poc abans de la rendició

Dura picabaralla a la Diputació de Lleida entre CiU i el PSC

◇ **Lleida**. – El nomenament d'alts càrrecs de la Diputació de Lleida va provocar ahir durs enfrontaments entre l'actual president convergent de la institució, Ramon Companys, i el seu antecessor i ara cap de l'oposició socialista, Ramon Vilalta, durant la reunió del ple de la corporació.

El primer punt polèmic va ser el nomenament de Llorenç Lacruz Casas com a assessor de la presidència en matèria de personal. Lacruz, que fins ara ocupava el càrrec de responsable de l'agrupació a Lleida de CDC, tindrà un sou de 210.000 pessetes al mes, un vint per cent més alt que el del seu predecessor, i coordinarà un pressupost de més de 2.000 milions de pessetes.

El nomenament del nou director de l'hospital Provincial també va provocar les protestes de l'oposició, que va acusar Companys de no haver tingut en compte el criteri dels metges del centre. Totes les discussions s'acabaven amb l'ordre taxativa de Companys de passar al següent punt.

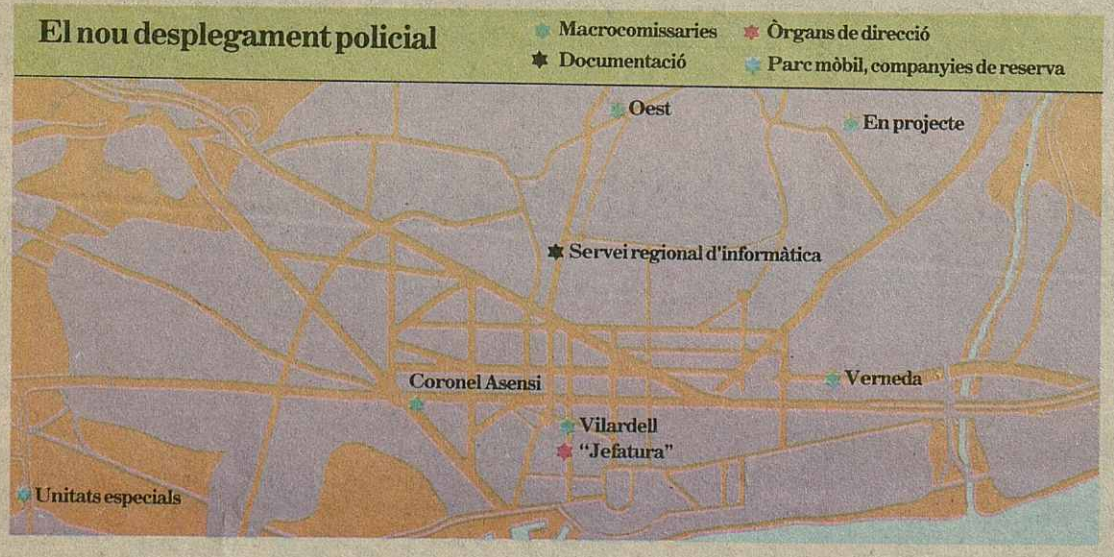
Catalunya / Pàgina 9

Isozaki dissenya el pavelló de Palafolls

◇ **Palafolls**. – L'Ajuntament de Palafolls ha aprovat la construcció d'un pavelló esportiu dissenyat especialment per l'arquitecte japonès Arata Isozaki, un dels més prestigiosos del món, amb un sostre format per una malla espacial. Isozaki és l'autor del pavelló olímpic d'esports Sant Jordi de Barcelona.

Catalunya / Pàgina 8

DdB

La policia i la Guàrdia Urbana es coordinen

◇ **Barcelona**. – Les cinc macrocomissaries que es posaran en funcionament a Barcelona abans del 1992 s'han projectat tenint en compte la necessitat de coordinar la policia amb la Guàrdia Urbana, segons va explicar ahir el cap superior de policia de Catalunya. Cada macrocomissaria es correspon amb dos districtes de la ciutat.

Catalunya / Pàgina 7

CRÒNICA D'ESPANYA
Taboada, ex-membre del Suprem, lloa el franquisme
Pàgina 11

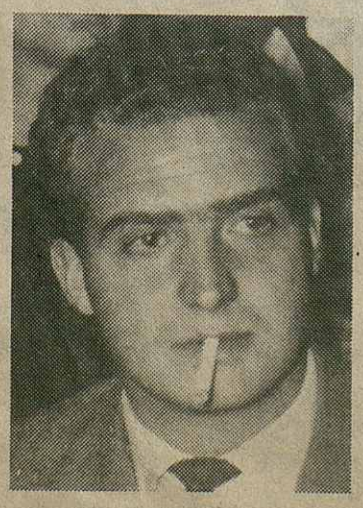
ECONOMIA
Espectacular recuperació del dòlar arreu del món
Pàgina 17

ESPORTS
Una nena de 10 anys mor atropellada al París-Dakar
Pàgina 31

Es publiquen cartes d'amor del Rei als 19 anys

◇ **Roma**. – La revista italiana *Oggi* ha tret a llum unes cartes d'amor escrites pel rei Joan Carles quan tenia 19 anys i encara no havia conegut Sofia de Grècia. La destinatària d'aquelles missives d'adolescent va ser la comtessa Olghina de Robilant, d'una casa noble del Piemont.

Senyores & senyors/Pàg. 14
Editorial/ Pàgina 2

Joan Carles, jove príncep

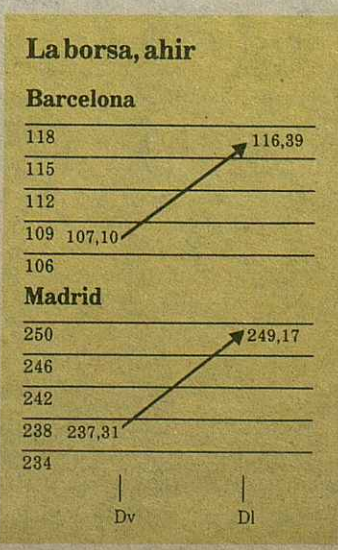
EL DAVANTAL DEL BRUSI

No tot funciona

A les persones, des que som infants, ens agrada que les coses funcionin tant si es tracta d'un aparell mecànic com de la maquinària burocràtica dels organismes oficials. I vet aquí que, en aquesta època d'altes i sofisticades tecnologies que simplifiquen la tasca dels amanuenses, encara hem de fer hores de cua per sol·licitar o renovar la identitat plastificada. Ni la notícia que avui publiquem de la creació i actualització d'algunes comissaries de policia de Barcelona no servirà, segons sembla, per resoldre aquest problema. Obtenir el DNI o renovar-lo continuarà sent la constatació d'un mal funcionament endèmic. Fins quan?

– Montserrat Nebot

La borsa, ahir

A LA VISTA
10% NET
LLIBRETA PLUS
A través de contracte d'una assegurança col·lectiva combinada, concertada amb Bankpyme Seguros Vida, S.A.
Desitjo més informació:
Nom
Adreça
Població C.P.
ABE nº 16652
Banc de la Petita i Mitjana Empresa
08021 Barcelona / Travessera de Gràcia, 11